

for Kongen alene. Forresten maa jeg med den ærede sidste Taler være fuldkommen enig i, at det ikke er hensigtsmæssigt videre at fordybe sig i disse Discusstøner, men jeg maa ogsaa bede erindret, at det ikke er mig, som har givet Anledning dertil; men, naar der fremsættes Paastande, og det tildeels meer eller mindre uklare Paastande som de, vi have hørt af den ærede Landsþingsmand, der først har taget Ordet i denne Sag, saa er det ganske naturligt og nødvendigt, at der fra Regjerings Side derimod nedlægges den allerbestemteste Forvaring for al Fremtid.

Andræ: Ja, det gjør mig ondt, at den høitærede Finantsminister ikke ganske forstod den Indvending, som jeg under de nærværende Forhold dog troede det passende at gjøre. Det er vistnok en Selvsølge, at hverken Lovgivningsmagten, udøvet af Kongen og Rigsdagen i Forening, eller Lovgivningsmagten, udøvet af Kongen alene, kan være berettiget til at gjøre Noget, som strider imod Grundloven; men det var heller ikke det, som specielt skulde fastholdes. Det Spørgsmaal, som foreligger, er følgende: kan Kongen, naar han udsteder provisoriske Love, lovgive med Hensyn til alle de Forhold, alle de Materier, som Rigsdagen og Kongen i Forening kunne give Love om? Men nu var det jo muligt, at Grundloven kunde indeholde specielle Bestemmelser om visse Love, som kun paa en speciel Maade kunne komme tilveie; og den høitærede Finantsminister erklærede selv, forsaavidt jeg forstod ham, for et Dieblit siden, at eet Spørgsmaal var han enig med den ærede Landsþingsmand fra Kjøbenhavn i at betragte som aabent, nemlig det, hvorvidt Kongen kunde udstede en Finantslov provisorisk. Den høitærede Finantsminister urgerede nemlig, at det, som her er kommet tilveie, er slet ingen Finantslov, hvorimod han erkjendte, med Hensyn til Finantsloven, at det kan være tvivlsomt, hvorvidt Kongen provisorisk i Gehold til Grundlovens § 30 kan give den, men herom, sagde han, er der for Diebliffet ikke Tale; her er kun Tale om at give en Udgifts- og Indtagtsbevilling. Altsaa, det var jo muligt — jeg skal holde mig saavidt muligt fra at anføre Noget som bestemt og af-

gjort; — men det var jo muligt, at Grundloven med Hensyn til enkelte Love havde saadanne Regler, at Kongen ifølge Grundlovens § 30 ikke vilde kunne give dem provisorisk. Det var blot dette, jeg vilde gjøre opmærksom paa.

Finantsministeren: Ja, det er muligt, at Grundloven har saadanne Bestemmelser, og at Grundloven kan have tilfigtet en saadan Bestemmelse med Hensyn til den almindelige Finantslov. Jeg har kun udtalt, at hvad den almindelige Finantslov angik, kunde der være Tvivl om, hvorvidt den ifølge Grundlovens § 52 kunde gives provisorisk eller ikke, fordi jeg maatte erkjende, at det kunde være et Spørgsmaal, om der ved „Love“ i Grundlovens § 30 var medindbefattet Finantsloven eller ikke; men jeg maa tillige bede erindret, at jeg forvarede Regjeringens Ret til at betragte dette som et aabent Spørgsmaal, og at jeg yttrede, at jeg for mit personlige Vedkommende betragter Finantsloven som en Lov, der ogsaa kunde gives provisorisk. Det derimod, som min Argumentation egentlig gik ud paa, var, at Rigsdagen havde ved det, som var passeret, erkjendt, at en saadan Lov, som kun omfatter en Deel af Skatteperioden, ikke er en Finantslov; thi, hvis dette ikke var Tilfældet, saa vilde Grundlovens § 52 ogsaa være tilhinder for Rigsdagen selv i at vedtage en saadan Lov, eller med andre Ord: var det ikke saaledes, at der var denne Distinction — ligesom jeg iøvrigt kun har hørt meget saa afvigende Meninger om, at der virkelig er en saadan Forskjel — saa vilde Rigsdagen i Maret 1850, da dette Spørgsmaal først foreslaa, have været nødsaget til istedetfor at vedtage en almindelig Lov, omfattende en Deel af den daværende Skatteperiode, at have skyndt sig med forinden 1ste April 1850 at vedtage den almindelige Finantslov, fordi Grundlovens § 52 udtrykkelig siger, at Statter ikke maae optræves, inden Finantsloven er giben, og ifølge Grundlovens § 52 kan der ikke være nogen Tvivl om, hvad der skal forstaaes ved en Finantslov, nemlig, at det er det Finantsforslag, som omfatter hele Finantsperioden.

Da Ingen videre begjærede Ordet, fattedes